

ЙОЛАНТА СТЕФКО (1971) е съвременна полска поетеса и белетристка. Завършила е полска филология в Ягелонския университет, Краков. Дебютира през 1988 г. със стихосбирката *На ничия страна* (*Po stronie Niczyjej*), където поставя въпроси за смисъла на човешкото съществуване, за това, какво означава другостта, има ли Бог, какво ще се случи утре. Екзистенциална е проблематиката и в следващите ѝ стихосбирки – *Никого не обичам освен себе си* (*Ja nikogo nie lubię prócz siebie*, 2001) и *Добре, че те има* (*Dobrze, że jesteś*, 2006), както и в романа *Възможни сънища* (*Możliwe sny*, 2003). Последният ѝ публикуван роман *Дяволче*

(*Diablak*, 2006) е смятан от критиката за най-добрата ѝ прозаическа книга.

За поезията си е получавала неколkokратно награди, между които на Фондацията на полската култура, връчена със специалната препоръка на Станислав Лем, и наградата на фондация „Кошчелски“ за 2006 г. за цялостно творчество.

OGRÓD

Zgniła trawa. Kwitnienie
 Błota: pokazują
 Się i znikają błędne ogniki. Wszystko zdążyło umrzeć.
 Są puste
 Łodygi. Kości małych ptaków, przyschnięte
 Do pustki owady. Wszystko
 Zdążyło umrzeć.

ГРАДИНА

Изгнила трева. Разцъфтяване на
 Блатото: показват
 Се и чезнат блуждаещи огньове. Всичко е успяло да умре.
 Голи
 Стъбла. Кости на малки птици, изсъхнали
 До празнота насекоми. Всичко е
 Успяло да умре.

DOTKNIĘCIA

Obok nie ma nikogo dotknięcia
 Zziębniętego powietrza, pustki,
 obok
 Nie ma nikogo nawet za
 (Ścianą).

Ściemnia się od
 Samego początku od świtu ściemnia
 się, tak
 Ciemno cały dzień tak
 Pusto.

Woda z sieniego
 Nieba te
 Sine kropłe na liściach te sine
 Znaki na liściach, liście

Zaczynają opadać jak jesienią.
 Obok

Nie ma nikogo.

Do (ludzi) z
 Każdego miejsca daleko.

Do śmierci
 Z każdego miejsca blisko.

ZDECHNIĘCIA

Zdechnięte na szybie
 Kwiatki zabrane z nie wiadomo
 Jakiej łąki. Zdechnięte
 Powietrze i gnije jak
 Cały świat: przedtem zdechły

uczucia teraz zdechną
 myśli myśli, o.

ДОКОСВАНИЯ

Наоколо няма никого докосвания
 На измръзнал въздух, пустота,
 наоколо
 Няма никого дори зад
 (Стената).

Стъмва се от
 Самото начало от зори се стъмва,
 толкова
 Тъмно цял ден толкова
 Пусто.

Вода от синьото
 Небе тези
 Сини капки по листата тези сини
 Знаци по листата, листата

Започват да капят като през есента.
 Наоколо

Няма никого.

До (хората) от
 Всяко място е далече.

До смъртта
 От всяко място е близко.

УМИРАНЕ

Умрели на прозореца
 Цветченца взети неясно
 От коя поляна. Умрял
 Въздух гние като
 Целия свят: преди това умрели

чувства сега ще умрат
 мислите мисли, ето.

Превод от полски: **Катя Белчева**